

АНАСТАС ПАВЛОВ
ЮНАКЪТ, ЩО НОСЕЛ ТРИ
ПЛАНИНИ

chitanka.info

Имало едно село в долчинка, а в селото живеело малко момче. То имало добро сърце. Ще го срещне стар човек, ще му каже:

— Помогни ми, малко юначе! Тежи ми чувалът с картофи.

Нарамвало момчето чувала, та до къщата на човека.

— Благодаря ти, малко юначе, голям да порастеш — казал му старият човек, а момчето що да види, ризата му — тясна, панталоните му — къси.

Хора се връщали от полето с кола натоварена, претоварена със снопи. Рукнал дъжд, потекли потоци. Пътят омекнал и колелата затънали до главините.

— Хей, юначе, помогни ни! — рекли му хората.

Нагазило момчето в калния път, хванало колата, вдигнало я и я преместило на сухото.

— Брей! — забрейкали хората. — Такъв юнак не сме виждали — цяла кола със снопи да вдигне.

Чуло се по селото. И всеки вика юнака на помощ.

Живеел в селото един крив дедо — никой не можел да му угоди. Цял ден седял на прага си, цял ден проклинал майсторите, дето му вдигнали къщата не така, а онака. Минал юнакът край него, казал му:

— Добър ден, крив дедо!

— Добър за тебе, лош за мене — иде ми да се тръшна, да се пукна, дано пукнат майсторите, дето ми направиха къщата не така, а онака.

— Хайде, не жали, крив дедо! Два пъти помисли, един път речи — както поискаш къщата, така ще я имаш.

Рекъл-нерекъл юнакът, скочил крив дедо.

— Така я искам!

Вдигнал юнакът къщата и така я сложил. Тъкмо да си тръгне по пътя, крив дедо извикал:

— Чакай, юначе, не така, а така!

И юнакът нали бил с добро сърце, пак вдигнал къщата и пак я нагласил. Кой знае още колко пъти крив дедо щял да си мести и гласи къщата, ако не се събрало цялото село.

— Юначе! Юначе! Юначе! — завикали всички.

Всеки го дърпа към своята къща. Тръгнал юнакът по селото — де що било, всичко нагласил. Уморил се, не е лесно хорските къщи да местиш, па седнал да си почине. Крак не подвил, дошъл един селянин.

— Юначе, на всички помогна, на мене не си. Искам моята къщурка долу от дола да я качиш горе на върха.

Нямало що. Юнакът наградил къщурката и отдолу в дола, та горе на върха. Закрепил я да не я катурнат ветровете и погледнал от върха.

Ширнал се свят пред очите му — реки блестят, гори шумят, от ливадите се носи дъх на маргаритки... Както гледал юнакът, така тръгнал.

Вървял той, а славата му все пред него тичала и викала, колкото й глас държи:

— Хей, хора-а-а, след мене иде голям юнак — кой каквото има да иска, сега да го иска.

И ето — насреща му идат триста селяни. Свалят триста калпаци.

— Юначе, юначе, помогни ни! Една планина е заприщила три езера и три реки. Житото ни изсъхна.

Погледнал юнакът към планината. Помислил си: „Кола със снопи съм вдигал, къщи съм премествал, ама цяла планина?“ Нали му било добро сърцето, решил да опита.

Хванал планината оттук, подхванал я оттам. Тристата селяни оставили тристата си калпаци, помогнали му. Юнакът вдигнал планината на едното си рамо.

Потекли трите реки от трите езера — житата живнали, изкласили, наедрили зърната. Грабнали селяните по една шепа жито, смлели го, умесили бяла погача, опекали я и я дали на юнака.

— Вземи, юначе! И благодарим ти!

— Къде да оставя планината? — попитал ги юнакът.

— По-нататък, юначе, по-нататък.

Тръгнал юнакът, а планината му тежи, ще го смачка. Носил я сто крачки на едното рамо, сто — на другото.

Минал житата. Стигнал до градините.

— Добре дошъл, юначе! Отдалече те гледаме, отдавна те очакваме — посрещнали го градинарите.

— Защо ме чакате, добри хора?

— Виждаш ли тая планина, юначе? Слънцето ни закрива — дръвчетата нито цвят цъфтят, нито плод дават.

Погледнал юнакът — планина като планина, ама той вече не се страхувал от планините. Грабнал я и нея, та на другото рамо.

Пекнало слънцето, цъфнали дръвчетата, узрели плодовете. Една градинарка свалила бялата си кърпа, избърсала една ябълка и я подала на юнака:

— Заповядай, юначе!

— Къде да оставя планините? — попитал ги юнакът.

— По-нататък, юначе, по-нататък.

Тръгнал юнакът с двете планини. Вървял, вървял, но къде да остави две планини. От едната му страна — ниви, от другата — градини.

По едно време стигнал до равно поле.

— Тук ще ги оставя — рекъл си той. — Да почина малко.

А към него тичат майстори и работници.

— Хей, юначе, молим ти се, не оставяй планините! Тук град ще градим.

— Добре — казал юнакът и пак ги нарамил.

Тръгнал да си върви.

— Юначе, почакай! Ние искаме да направим град-триград за чудо и за приказ. Можеш ли вдигна хей и тази планина — да стане по-широко полето.

— За вдигане ще я вдигна, ами къде ще я сложа? — сам се попитал юнакът, а на майсторите и работниците рекъл: — Ще опитам.

Напрегнал мускули. Вдигнал планината и я сложил преко на двете планини.

А дето била тази планина, бликнал извор. Гребнал един работник вода, подал канчето на юнака — водата била бистра и сладка.

Юнакът понаместил трите планини и тръгнал по широкия свят.

Вървял, що вървял, срещнал го един човек. Погледал го, учудил се.

— Юначе, как носиш три планини? Не ти ли тежат?

— Какво да ти кажа, човече — отвърнал му юнакът. — Планини са — тежат като планини. Но всяка една планина е едно добро за хората. От планината ми е тежко, от доброто ми е леко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.